

عنوان مقاله:

زیست پذیری شهری با بررسی شاخص های قدمت و ناپایداری ساختمانی بافت های شهری (مطالعه موردی: شهرک نیروی انتظامی منطقه ۷ شهرداری شیراز)

محل انتشار:

بیستمین همایش ملی جغرافیا و محیط زیست (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

امین حسن شاهی - کارشناس فنی و شهرسازی منطقه هشت، شهرداری شیراز

علی شاکری - کارشناس فنی و عمرانی منطقه هشت، شهرداری شیراز

میثم مهتابی - کارشناس امور ارتباطات و برنامه ریزی منطقه هشت، شهرداری شیراز

خلاصه مقاله:

ارزیابی شرایط و تنگناهای توسعه ی نواحی، به لحاظ شکوفایی در شهرها، از مسائلی است که اخیرا در فرهنگ برنامه ریزی شهری مطرح شده است. اما در کشور کمتر طرح شده و ناشناخته می باشد. از دهه ی گذشته، کمابیش در تمام شهرهای کشور مسئله ی فرسودگی و نوسازی بافت های فرسوده مطرح بوده است. چرخه ی بهسازی و نوسازی بافت های فرسوده ی شهری، از شناسایی درست محدوده و تفکیک آنها به محله های فرسوده آغاز می شود. شناسایی و رتبه بندی بلوک های فرسوده شهری، به عنوان گام اول نوسازی، یک ابزار مهم برای مدیریت شهری جهت برنامه ریزی منابع و سرمایه گذاری در نوسازی شهری است. هدف از این پژوهش مطالعه ی نمونه ای، دو شاخص قدمت و ناپایداری ساختمانی بر بافت فرسوده و تاثیر آنها بر زیست پذیری شهری در سطح خردتر از مناطق (محله یا شهرک) در سیستم اطلاعات جغرافیایی است. روش تحقیق مورد استفاده در این پژوهش توصیفی- تحلیلی است. در این پژوهش از نرم افزاری Arc GIS، Excel و Google earth استفاده شده است. ۱۰۴۱ قطعه در در این حوزه شهری شناسایی و اطلاعات آنها جمع آوری و ثبت گردید. نتایج این پژوهش از لحاظ عمر ابنیه، بدین صورت است که در این شهرک ۷۷ درصد قطعات عمر کمتر از ۲۰ سال و ۲۱ درصد قطعات بالای ۳۰ عمر دارند. بنابراین علی رغم بالا بودن ساختمان های نوساز و عمر کم بنا های افت کرده در این شهرک زیاد هستند که می بایست با برنامه ریزی بافت های شهرک را نوسازی یا بازسازی کرد. از لحاظ ناپایداری ۴۰٪ از بافت شهرک مقاومت خوب، ۳۷٪ مقاومت متوسط و ۲۰٪ مقاومت ضعیف دارند. از لحاظ مقاومت ۷۷٪ بافت شهرک مقاومت خوب دارند پس در حال حاضر شهرک زیست پذیری است و نیز نشان می دهد در دهه های اخیر چرخه بهسازی و نوسازی مورد توجه متخصصان شهری بوده است. ۲۰٪ ساختمان های مقاومت ضعیف دارند که می بایست با برنامه های کوتاه مدت، ۳۷٪ ساختمان ها مقاومت متوسط دارند که می بایست با برنامه های بلند مدت در چرخه بهسازی و نوسازی وارد شوند تا در دهه های آینده نیز شهرک زیست پذیری تری را بوجود آورند. از دیگر یافته های این تحقیق می توان نتیجه گرفت مطالعات در سطوح خرد تر از مناطق با تاکید بر سطح محله (شهرک) برای بررسی بهتر و دقیق تر زیست پذیری در حوزه مسکن و محیط زیست می بایست بیشتر مورد توجه قرار بگیرد. GIS قابلیت های لازم را برای بروزرسانی ایمن، دقیق و سریع اطلاعات در راستای برنامه ریزی بهسازی و بازسازی دارد و می بایست بیشتر مورد استفاده قرار بگیرد.

کلمات کلیدی:

GIS، قدمت ساختمان، بافت شهری، ناپایداری ساختمانی، زیست پذیری شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1948799>

